

La tribuna

L'herència de DA

Hem de recuperar l'horitzontalitat al Govern

JAUME

Bartumeu

El que Xavier Espot havia imaginat com un passeig triomfal cap a la reelecció acabarà essent un camí d'espines. El cap de Govern en funcions pensava arribar al final del mandat fent lluir un balanç meravellós però la realitat s'ha imposat als seus desitjos.

El candidat Espot no toca de peus a terra perquè està nedant en l'autocomplaença. Es pensa que té sempre la raó i vol que els altres l'hi donin. Acostumat com està a escoltar els càntics de lloança a la seva persona que entona el cor nacional dels estómacs agraits, s'enutja quan algú gosa discutir els seus designis. De tan envanit que està es torna intolerant i malhumorat. Ho saben prou bé, perquè ho pateixen, aquells que han de treballar a la seva vora.

“L'autocomplaença és la manifestació més clara de la falta de caràcter i de la incapacitat per fer front als desafiaments”, en paraules del filòsof grec Epictet.

El dimecres de la setmana passada Xavier Espot ens va donar un clar exemple de tot plegat en la reunió pública de DA a Escaldes. Va afirmar que el govern socialdemòcrata del 2011 que jo presidia era responsable d'haver deixat un país «en recessió».

Cal una enorme dosi de mala fe per a culpar sense fonament un govern de fa dotze anys dels problemes econòmics d'avui. Aquesta acusació gratuïta és la demostració d'un gran problema d'inseguretat i d'infantilisme.

Espot intenta desviar el focus cap als altres pensant que així es podrà estalviar d'haver de retre comptes sobre la llastimosa situació econòmica i social en què ens deixarà el país.

Ara, però, la crisi els ha esclatat a les mans per la incapacitat de resoldre els problemes que ells mateixos han contribuït poderosament a

EL PERIÒDIC

instal·lar: l'encariment del cost de la vida, la manca d'habitatge a preu assumible i la migradesa de les pensions de jubilació.

Malgrat l'evidència, el mantenir-se, peti qui peti, en la seva posició immobiliària durant mesos i mesos ha acabat ara, en campanya electoral, amb un giravolt espectacular: proposa en campanya el que ha rebutjat durant quatre anys.

En política castiga més la negació de l'error que el fet d'haver-lo comès, sobretot quan tothom ha entès que alguna cosa no s'ha fet bé.

Diguem-ho ben clar: Espot s'equivoqua d'època i fa perdre el temps al país. Ha aplicat receptes completament inadaptades a l'Andorra dels anys 2020. Està bloquejat intel·lectualment en l'època de l'eufòria liberal dels anys 1990 i principi dels anys 2000, el món d'abans de la crisi del 2008, la Covid-19 i la guerra d'Ucraïna.

Tanmateix, el context actual és

En política castiga més la negació de l'error que el fet d'haver-lo comès, sobretot quan tothom ha entès que alguna cosa no s'ha fet bé

el d'un augment de les desigualtats, de l'hiper-prosperitat patrimonial d'alguns i de la crisi climàtica i de l'energia.

Hi ha urgència en invertir en la formació i la salut i en instal·lar un model econòmic més just.

A Espot tant li fa: el govern de DA, tal i com li acaba de recordar el Consell d'Europa, ha dut a terme els darrers quatre anys una política antisocial que és d'una altra època.

El cap de Govern en funcions, el candidat de DA, hauria d'haver llegit una mica més d'història.

Hauria vist així que la prosperitat neix de la igualtat d'oportunitats i l'educació i no pas de la cursa cap a la desigualtat.

En una economia de mercat com la nostra es poden justificar diferències de renda raonables, però les desigualtats estratosfèriques no serveixen pas l'interès general.

Afeblint l'estat de dret, econòmic i social, que proclama la Constitució, els governs de DA han afeblit el país. Més enllà de la injustícia de l'enorme desigualtat en la distribució de la renda i de tot aquest temps perdut en propaganda, el desastre social i econòmic del govern Espot el podem retrobar en altres àmbits.

El pressupost d'educació no ha estat el necessari quan la inversió en la formació de les noves generacions és la veritable font de prosperitat.

En els anys noranta i dos mil fou gràcies a un potent moviment d'inversió en educació, sanitat i infraestructures públiques que Andorra va avançar vers una major igualtat i una gran prosperitat.

Però fa quatre anys que al Govern impera la idea de la verticalitat amb la concentració del poder i de la voluntat política entre les mans del cap de Govern.

El cap de Govern ha decidit de tot, en qualsevol moment. I perquè n'estiguéssim convençuts hem assistit a una febril omnipresència mediàtica, posada en escena metòdicament.

Els membres del Govern Espot han estat reduïts al paper d'executors. Han hagut d'executar dòcilment les voluntats, variables i sovint contradictòries, dictades en funció de situa-

cions mal avaluades, o del color dels semàfors atribuïts per la premsa.

Els ministres d'Espot s'han trobat així reduïts al paper de col·laboradors dòcils, regularment renyats i amonestats.

Convé doncs una nova arrencada constitucionalista pensant en l'interès general. La democràcia social està inscrita en l'article 1 de la Constitució.

Si no es respecten aquests principis constitucionals no podrem retrobar el progrés.

No podrem sortir de la greu crisi actual mitjançant combinacions fonamentades en repartiments de ministeris i secretaries d'Estat.

La veritable confiança, no la del lema electoral de DA, només podrà néixer amb una nova etapa política que comporti posar l'horitzontalitat allí on DA hi ha instaurat la verticalitat que ens ha portat a un cul de sac. ≡

President de Progressistes-SDP